

Papp-Sebők Attila

A FÉLELEMRŐL

nyugati szelek, így kell hívnunk őket,
hogy megszelídüljenek, a Kárpát-medence
domborzati viszonyai erősen befolyásolják
az uralkodó szélirányokat, emberi parancsra
nem változnak, pedig megtanultam
kimondani, mi halmozódott fel bennem,
hátha a világ elcsendesül és választ ad
mindre, már bánom, hogy nem álltam
mezítláb a vízbe, nem engedtem bokáig
közel az óceánt, hogy nem figyeltem egy
távcsövön keresztül a bolygók ritka
konstellációját, ehelyett hagyom,
hogy három kilélegzett szótag
rendre leterítsen.

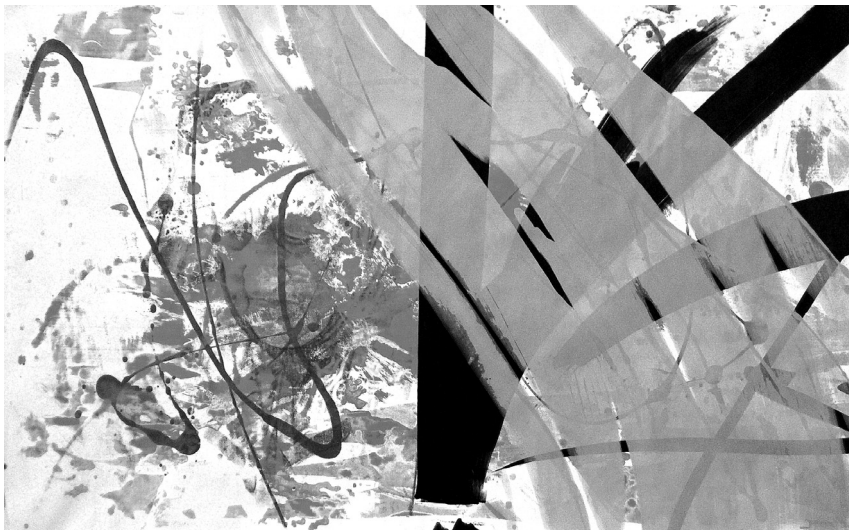
ALULRÓL FÖLFELÉ

hetekbe telt, mire összeszedtem
magam és rájöttem: könnyebb
beszélni hozzá, fiaként kezel,
a ház előtt folyó, üres szántóföldek,
a távolban hegyek, fel-felidézem,
hogyan ért hozzám, egész testtel
nekidőlök, átfogom deréktájon,
ahol nincs ellenére az érintés,
az ágak a vállam alatt bújnak át,
nem okozok sérülést, nyaranta
a segítségemet is elfogadja,
nehéz kannával hordom a vizet,
legalább tíz-tizenöt-ször fordulok,

míg már elsüllyedhetnék a talajban,
a gyökerek folytatásaként.

VISSZA

Bármerre fordulok, az utcában
kutyaugatás. Halott kutyám hangja
forog a fák között, szél kergeti,
egykor a póráz még fegyelmezte,
most kibomlik a képzeletből,
világos körgalléros nyaka
merev. Valahol vízcsobogás,
enyhíthetné a nyármeleg testet,
amelyet végül visszaküldtek
a születés előltre.

*Az idő múlása
(70 x 50 cm, szitanyomat)*